

F.

No.10758.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Zwolle van 29 November 1950 inzake den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting voor het jaar 1944;

Gezien de stukken;

Overwegende dat aan belanghebbende voor het jaar 1944 een aanslag in de inkomstenbelasting is opgelegd, waartegen hij vruchteloos heeft gereclameerd; dat hij zich vervolgens heeft gewend tot den Raad van Beroep, die de beschikking van den Inspecteur heeft gehandhaafd;

Overwegende dat het geschil tussen partijen een drietal punten betrof, waarvan in cassatie nog slechts twee van belang zijn;

te weten:

a. de bedragen, waarop de privé-uitgaven van belanghebbende gedurende de oorlogsjaren zijn te stellen, en b. de grootte van het bedrag, waarvoor belanghebbende gedurende de oorlogsjaren antiek heeft gekocht;

Overwegende dat de Raad van Beroep, na te hebben voorop gesteld, dat de aanslag was geregeld door middel van vermogensvergelijking, heeft overwogen:

ten aanzien van a:

"dat de Inspecteur het bedrag der privé-uitgaven gedurende de jaren 1940 t/m 1945 heeft geschat op gemiddeld f.4.000,- per jaar, terwijl appellant zijn privé-uitgaven gedurende die jaren schat op resp. f.2400,-, f.2500,-, f.3000,-, f.3000,-, f.3500,- en f.3500,-;

dat het gezin van appellant bestond uit zes personen en vaststaat dat appellant schenkingen heeft gedaan aan de illegaliteit, terwijl het van algemene

bekendheid is, dat de kosten van levensonderhoud gedurende de oorlogsjaren sterk gestegen zijn;

dat de Raad op grond van een on ander de overtuiging heeft bekomen, dat de Inspecteur het bedrag der privé-uitgaven niet te hoog heeft geschat;"

en ten aanzien van b:

"dat zowel de Inspecteur in zijn verzoekschrift als appellant in de uiteenzetting van zijn raadsman ter vergadering van den Raad er van uitgegaan zijn, dat de waarde per 1 Mei 1940 van het op dat tijdstip bij appellant aanwezige antiek is te stellen op f.6000,-;

dat de Inspecteur in het begin van 1946 het antiek, dat appellant toen bezat, heeft doen taxeren door den deskundige B, die daaraan een waarde toekende van f.52.340,-;

dat voorts in het verzoekschrift, uitgaande van de beide laatstgemelde bedragen, een berekening wordt gemaakt, welke leidt tot de slotsom, dat appellant in het tijdvak 1 Mei 1940 - 1 Januari 1946 voor een bedrag van f.20.246,- aan antiek heeft aangekocht;

dat appellant daartegenover heeft aangevoerd dat hij volgens een door hem uit zijn herinnering opgemaakte lijst van aankopen van antiek in de oorlogsjaren niet meer heeft aangekocht dan voor f.6385,-, alsmede dat de door hem in 1949 geraadpleegde deskundige C tot een veel lager bedrag kwam dan de deskundige B;

dat de achteraf door appellant uit zijn herinnering opgemaakte lijst geen voldoende objectieve waarde bezit om daaraan in dezen betekenis toe te kennen;

dat appellant de deskundigheid en betrouwbaarheid van den taxateur B niet in twijfel heeft getrokken en tegen het systeem van de berekening van den Inspecteur geen bezwaren heeft ingebracht;

dat de Raad voor het onderhavige geval, waar het gaat over de waarde per 1 Januari 1946, van het toen aanwezige antiek, meer waarde toekent aan de taxatie, die in het begin van 1946 is geschied dan aan het oordeel van een in 1949 geraadpleegden deskundige;

dat voor den Raad mitsdien voldoende aannemelijk is gemaakt en is komen vast te staan, dat de Inspecteur het bedrag, waarvoor appellant in de oorlogsjaren antiek heeft aangekocht, niet te hoog heeft bepaald;"

Overwegende dat belanghebbende tegen deze uitspraak een tweetal middelen van cassatie richt, waarbij hij stelt dat de Raad van Beroep heeft geschonden of verkeerd toegepast onderscheidenlijk:

I. artikel 16 van de wet van 19 December 1914 Staatsblad no.564 door, niettegenstaande in de schriftelijke toelichting bij het beroepschrift d.d. 20 December 1948 was gesteld dat belastingplichtige noch rookt, noch drinkt, en voor vele levensmiddelen geholpen werd door bewoners van afgelegen dorpen in D, zonder meer te overwegen dat het van algemene bekendheid is dat de kosten van levensonderhoud gedurende de oorlogsjaren sterk zijn gestegen en op grond hiervan - en van enige andere overwegingen - de overtuiging te hebben bekomen, dat de Inspecteur geschat, terwijl uit niets blijkt dat de Raad voormelde stellingen van requestrant gemotiveerd heeft verworpen, ja zelfs heeft onderzocht;

II. artikel 15 bis van voormelde wet, door zonder de bepalingen van dat artikel in acht te nemen, het rapport van een niet overeenkomstig dat artikel geraadpleegde en beëdigde deskundige tot grondslag van zijn beslissing te nemen, terwijl requestrant toch de uitkomst van het rapport van die deskundige heeft betwist, waaraan niet kan afdoen, dat requestrant de deskundigheid en betrouwbaarheid van de bedoelde deskundige niet in twijfel heeft getrokken;

waaraan belanghebbende toevoegt dat hij zich gegriefd acht doordat de Raad heeft aangenomen dat hij in de periode van 1 Mei 1940 - 1 Januari 1946 voor een bedrag van f.20.246,- aan antiek heeft aangekocht zuiver en alleen op grond van evengenoemd rapport;"

Overwegende ten aanzien van het eerste middel, dat de Hoge Raad de bestreden uitspraak aldus begrijpt, dat de Raad van Beroep oordeelt dat iemand, die een gezin van zes personen had te onderhouden en bovendien nog schenkingen deed aan "de illegaliteit", gezien de sterk gestegen kosten van levens onderhoud in de oorlogsjaren, privé-uitgaven van gemiddeld tenminste f.4000,- per jaar had te doen, ook al had hij geen kosten te maken voor roken en drinken en al werd hij voor het verkrijgen van vele levensmiddelen geholpen door bewoners van het platte land;

dat bij deze lezing van de uitspraak de Raad van Beroep niet behoefde te treden in een onderzoek aangaande de juistheid van belanghebbendes bewering dat hij rookte noch dronk en dat hij voor het verkrijgen van vele levensmiddelen door bewoners van het platteland werd geholpen, immers, ook al ware de juistheid daarvan gebleken, zulks aan 's Raads evenvermeld oordeel niet had kunnen afdoen;

dat het middel dus tevergeefs wordt voorgesteld;

Overwegende ten aanzien van het tweede middel:

dat de Raad van Beroep ten aanzien van de vraag wat de waarde was van de antieke voorwerpen, welke belanghebbende in het begin van 1946 bezat, uitsluitend bewijs heeft ontleend - gelijk hem vrijstond - aan het rapport van een door den Inspecteur geraadpleegden deskundige;

dat hier geen sprake is van raadpleging door deskundigen krachtens artikel 15bis der wet van 19 December 1914, Stbl. 564;

dat mitsdien ook dit middel faalt;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Dubois, Boltjes, van Rijn van Alkemade en van der Loos, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den Een en Dertigsten October 1900 Een en Vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Reijers

Nypels